

Иван Вазов

Аз вчера посетих Борисова
градина...

Аз вчера посетих Борисова градина.
Над нейний пущинак лъх пролетен премина.

Бе хубав слънчов ден. Каква безмълвна радост!
В самотният ѝ шир каква незнайна сладост!

И моя дух на миг от бойните полета
прибра се тук, пленен на Бога от привета.

И сладки трепети... Веднаж ли ази тука
вкушавах светъл мир на славеите при звука?

Веднаж ли струи пих на тайни дъхновенья
и извори търсих за нови песнопенья?

Веднаж ли Музата, мой ангел в дни тъжовни,
шептя ми в сенките словата си чаровни?

И вниквах в ромона зефирен из листата,
и дишах упоен арома на цветята!

И сладки трепети... Душа ми се разнежи
под тоз гальовен дъх на пролетни копнежи,

и песен в мен зазре... Но глас смути сърце ми:
За неџа, за мечти, певецо, не е време!

Там, дето цял народ с душата е отнесен,
там – твоите крила и дух, там – твойта песен!

21 януари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4911>]